

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Ing. D.M., zastoupené Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 1272/21, 110 00 Praha 1**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, *za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. R.L.*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 18. 6. 2012, čj. RR/1293/12,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení .

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou ze dne 27. 8. 2012 domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 18. 6. 2012, čj. RR/1293/12 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“).

Územní řízení a stavební řízení byly upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*stavební zákon*“).

Obecné požadavky na využívání území při vymezení ploch a pozemků, při stanovování podmínek jejich využití a umístování staveb na nich a rozhodování o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území byly upraveny vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*vyhláška č. 501/2006 Sb.*“).

Obsahové náležitosti mj. žádostí o vydání jednotlivých druhů územních rozhodnutí a jejich příloh byly upraveny ve vyhlášce č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*vyhláška č. 503/2006 Sb.*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*správní řád*“).

[II] Skutkový základ věci

Městský úřad Nýřany, odbor výstavby (dále též jen „*stavební úřad*“), vydal dne 12. 3. 2012 pod čj. OV-Bau/4002/2012 rozhodnutí, kterým rozhodl o umístění stavby „*lokality Cihelny – 73 + 2 rodinné domy včetně infrastruktury, Vejprnice*“ na specifikovaných pozemcích v k.ú. Vejprnice (dále též jen „*územní rozhodnutí*“ nebo „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Žalobkyně se proti územnímu rozhodnutí odvolala a žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 18. 6. 2012, čj. RR/1293/12, odvoláním napadené rozhodnutí částečně změnil a ve zbytku potvrdil.

[III] Žaloba

Žalobkyně konstatovala zkrácení na právech napadeným rozhodnutím, které považovala za nezákonné.

Žalobkyně (v obecné rovině) spatřovala důvody nezákonnosti především v tom, jak se žalovaný a stavební úřad vypořádali s jejími námitkami proti podkladům pro vydání územního rozhodnutí. Žalobkyně byla zároveň přesvědčena, že napadené rozhodnutí trpí nedostatkem odůvodnění, je nepřezkoumatelné a postup správních orgánů předcházející rozhodnutí je stížen vadou (zejména v oblasti dokazování), která měla za důsledek nesprávné a nezákonné rozhodnutí ve věci. Napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení věci.

Stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobkyně namítala:

- a) nesoulad dokumentace s požadavky § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Žalobkyně připomněla, že od počátku řízení namítala, že uvažované využití předmětného území zpracované v rámci předložené DÚR nerespektuje požadavky na minimální výměry ploch veřejných prostranství ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Z předložené DÚR dle jejího názoru jasně vyplývalo, že tato s veřejnými prostranstvími neuvažuje vůbec. Žalobkyně byla toho názoru, že chodníky jsou vždy pozemními komunikacemi, a tedy jejich výměra je ve smyslu § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vyjmuta ze započítávání na výměru ploch veřejných prostranství, jakkoli jinak definičně dle zákona o obcích jsou chodníky součástí veřejného prostranství. Zároveň zastávala názor, že stavební úřad je vždy povinen přezkoumat splnění požadavku na minimální výměru ploch veřejných prostranství ve smyslu § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a posuzovat, zda předkládaná DÚR těmto požadavkům vyhovuje tak, aby v následném stavebním řízení bylo lze takto vymezené podmínky zkontrolovat a zajistit jejich dodržení. Splnění požadavku na minimální výměru veřejného prostranství nelze, dle názoru žalobkyně, dovozovat formalisticky prostým vysčítáním ploch pruhů zeleně navrhovaných v některých místech podél pozemních komunikací, neboť tyto pruhy nahodile roztroušené zeleně nejsou způsobilé zajistit naplnění materiálního účelu § 4 a § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., tedy nelze na nich realizovat zajištění těch veřejných potřeb, pro které jsou veřejná prostranství pojmově určena. Žalobkyně nesouhlasila s argumentací stavebního úřadu v tom smyslu, že § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se použije výhradně při řízení o pořízení územního plánu. Z ustanovení § 9 odst. 2 písm. a), e) a f) vyhlášky č. 503/2006 Sb. je, dle jejího názoru, evidentní, že § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb. má být aplikováno též v řízeních o povolení umístění staveb.

b) nesoulad dokumentace s požadavky § 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Žalobkyně argumentovala, že uvažované využití předmětného území nerespektuje požadavky na obecnou kvalitu bydlení dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. Vyhláška předpokládá splnění takových pravidel a podmínek, které pod dohledem správního orgánu zajistí bydlení v kvalitním prostředí umožňující nerušený a bezpečný pobyt a každodenní rekreaci obyvatel, dostupnost veřejných prostranství a občanského vybavení. Žalobkyně argumentovala dopady, které bude mít realizace stavebního záměru na výše uvedené aspekty ovlivňující kvalitu bydlení v dané lokalitě. Podle jejího názoru by právě zde měl sehrát roli stavební úřad jako orgán dohlížející nad ochranou veřejného zájmu při realizaci výstavby. Veřejným zájmem je zde kvalita bydlení v předmětné lokalitě, která má a musí mít přednost před tzv. maximální výtěžností předmětné lokality, tedy maximalizací ploch stavebních pozemků na úkor ostatního využití. Žalobkyně, ze stejných důvodů jako jsou uvedeny výše, nesouhlasila s argumentací stavebního úřadu v tom smyslu, že § 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se použije výhradně při řízení o pořízení územního plánu.

c) nedostatečnou kapacitu a kvalitu komunikací

Žalobkyně rovněž namítala, že uvažované řešení dopravní obslužnosti předmětné lokality trpí zásadní kapacitní nedostatečností. Argumentovala, že při uvažovaném počtu rodinných domů po dokončení lokality jako celku vznikne každé ráno v podstatě okamžitá a současná potřeba dopravně odbavit více než 100 vozidel (přechodně pak cca 75), a to jejich výjezdem na komunikaci Plzeň - Tlučná. Uvažované dva napojovací body (jsou-li uvažovány obousměrně), nebo dokonce jeden bod (je-li uvažováno s jednosměrným provozem), pak budou logicky znamenat hromadění vozidel v příslušné lokalitě bez možnosti jejich rychlého odjezdu. Lze zároveň přepokládat, že nemalá část vozidel bude směřovat z předmětné lokality rovnou nejkratším směrem k budově školy či školky, tedy bez využití oněch dvou nově

vybudovaných napojovacích bodů na komunikaci Plzeň - Tlučná. Při výše popsaném stavu pak budou logicky vytěžovány i stávající komunikace v ulici V Cihelně, Družstevní a Za Farou, které jsou již dnes v havarijním stavu a v důsledku svého zcela opotřebovaného povrchu jsou zdrojem zdraví bezprostředně ohrožující prašnosti, zásadně převyšující hygienické normy prašnost upravující. Předmětné komunikace nadto nejsou vybaveny chodníky pro bezpečný pohyb pěších osob. S ohledem na výše uvedené žalobkyně především požadovala, aby v rámci územního rozhodnutí byla zařazena podmínka realizace vyvolané investice vybudováním nové komunikace v ulicích v Cihelně, Družstevní a Za Farou, a to v kvalitě předpokládané aktuálními předpisy (normami) pro (variantně) obousměrný provoz vozidel s oboustrannými chodníky nebo pro jednosměrný provoz vozidel s jednostranným chodníkem. V té souvislosti žalobkyně rovněž navrhovala uložení povinnosti doplnit DÚR o dopravní studii, která by mimo jiné řešila výše uvedené dopravní problémy a požadavky vyvolané realizací stavebního záměru.

- d) požadavek na uložení povinnosti k provedení přístupové komunikace jako zpevněné pozemní komunikace ve smyslu § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Žalobkyně dále požadovala, aby stavební úřad při svém rozhodnutí uložil jako podmínku před realizací staveb rodinných domů v lokalitě, a tedy před vydáním stavebních povolení k jejich výstavbě, povinnost provedení přístupové komunikace jako zpevněné pozemní komunikace ve smyslu § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle kterého ke každé stavbě rodinného domu nebo stavbě pro rodinnou rekreaci nebo souvislé skupině těchto staveb musí vést zpevněná pozemní komunikace široká nejméně 2,5 m a končící nejdále 50 m od stavby.

V podrobnostech žalobkyně odkázala na vyjádření ze dne 6. 2. 2012, jímž ve správním řízení tyto námitky uplatnila, a na odvolání ze dne 27. 3. 2012 proti územnímu rozhodnutí, v němž napadala způsob, jakým se stavební úřad s těmito námitkami vypořádal. V odvolání žalobkyně poukazovala na to, že územní rozhodnutí trpí nedostatkem odůvodnění jeho jednotlivých závěrů. Stavební úřad se s jejími námitkami vypořádal v podstatě tak, že je bez řádného odůvodnění přešel a nevěnoval jim pozornost. V řadě případů se podle názoru žalobkyně přitom jednalo o otázky zásadního významu, kterým by bylo nanejvýše vhodné se věnovat s nejvyšší argumentační pečlivostí. Žalovaný však zvolil přístup, který je v naprostém rozporu s požadavky kladenými na správní rozhodnutí. Přes naléhavou žádost žalobkyně, aby se konkrétním otázkám podrobně věnoval, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že stavební úřad se námitkami účastníků řízení uplatněnými v průběhu územního řízení řádně zabýval, na základě toho o nich náležitě rozhodl a v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí toto rozhodnutí jak o umístění stavby, tak o námitkách účastníků řízení řádně zdůvodnil. Tyto námitky pak odvolatel uplatnil znovu v odvolání, a jelikož se s nimi stavební úřad vypořádal náležitě, nebude se k nim odvolací orgán již znovu vyjadřovat, neboť s rozhodnutím o nich a s následným zdůvodněním stavebního úřadu se ztotožňuje.“

Žalobkyně v té souvislosti poukázala na judikaturu v oblasti správního soudnictví, podle které musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené (k tomu odkaz na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007-84, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23, rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp.zn. 62 Af 1/2010). Žalovaný s uvedenými námitkami nejenže nevypořádal, ale odůvodnění pojal natolik minimalisticky, že z něj nelze seznat důvody jeho rozhodnutí. Není tak například vůbec zřejmý postoj žalovaného ve věci požadavku na minimální výměry ploch veřejných prostranství (mimo jiné, zda nahodile roztroušené a nesouvislé proužky zeleně mohou být způsobilé zajistit naplnění materiálního účelu § 4 a § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., když na nich objektivně nelze realizovat zajištění sledovaných veřejných potřeb), či požadavkům na obecnou kvalitu bydlení dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., v nichž zcela zřetelně rezonuje veřejný zájem, který by měly úřady rozhodující v územním řízení chránit. Požadavku, aby se odvolací orgán vypořádal se všemi námitkami odvolatele, zcela jistě nevyhoví metoda „paušálního“ ztotožnění se s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Tento přístup znamená dle žalobkyně příklad rozhodnutí, který judikatura správních soudů označuje za nepřezkoumatelný. Již z tohoto důvodu nemůže dle žalobkyně napadené rozhodnutí obstát.

Stran procesního pochybení (nedostatečného zjištění stavu věci) žalobkyně zopakovala, že navrhovala, aby s ohledem na velikost území zástavby a rovněž na problémy, které v důsledku realizace investičního záměru v dané lokalitě nevyhnutelně nastanou (a které žalobkyně podrobně popsala ve svých podáních), stavební úřad uložil doplnění předložené DÚR o dopravní studii, která by mimo jiné řešila výše uvedené problémy a požadavky týkající se nedostatečné kapacity a kvality komunikací.

Stavební úřad žádost žalobkyně ignoroval. Žalovaný se pak s otázkou námitek týkající se nedostatečné kapacity a kvality komunikací vypořádal tak, že zcela konkrétní rizika namítaná žalobkyní označil paušálně za „ničím nepodložený názor“ a svou úvahu korunoval konstatováním, že způsob výjezdu z vedlejší komunikace na hlavní, způsob odbočování apod. je „na odpovědnosti řidičů a na dodržování pravidel silničního provozu“. K absenci dopravní studie žalovaný pouze uvedl, že záměr byl posouzen a odsouhlasen jak příslušným dotčeným orgánem na úseku dopravy, tak příslušným dopravním inspektorátem Policie ČR z hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.

Žalovaný tímto postupem opět činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Situaci, kdy se žalovaný s konkrétními námitkami žalobkyně vypořádal paušálně (jsou „ničím nepodložené“), aniž by sdělil proč, představují opět nedostatek důvodů ve smyslu výše citované judikatury. Pokud se žalovaný snaží posouzení této otázky učinit bezpředmětným, neboť záměr byl posouzen a odsouhlasen jak příslušným dotčeným orgánem na úseku dopravy, tak příslušným dopravním inspektorátem Policie ČR, je třeba poukázat na to, že stavební úřad nemůže při své činnosti fungovat jako „průtokový ohřívač“ stanovisek dotčených orgánů, která pouze shromažďuje, avšak jejich obsahem ani vzájemnými souvislostmi se nijak nezabývá. K tomu žalobkyně odkázala na závěry vyjevené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 As 25/2009-163, resp. ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 16/2008-51.

Postup žalovaného je téměř ve všech ohledech opakem principů postulovaných výše uvedenými rozhodnutími. Žalovaný se námitkami nezabýval (nebo alespoň ne způsobem, který by umožnil seznat, proč jsou „ničím nepodložené“) a diskusi na dané téma ukončil

konstatováním, že záměr byl posouzen a odsouhlasen jak příslušným dotčeným orgánem na úseku dopravy, tak příslušným dopravním inspektorátem Policie ČR.

V souvislosti s otázkou požadavku na minimální výměry ploch veřejných prostranství dále žalobkyně poukazovala na to, že stavební úřad by za tímto účelem měl provést v nezbytném rozsahu dokazování. Argumentovala tím, že listinný důkaz předložený žadatelem, resp. projektantem žadatele, nelze bez další kontroly považovat za věrohodný a dokonce pak ani za důkaz jako takový. Jedná se o pouze o tvrzení samotného žadatele, jehož věrohodnost relativizuje fakt, že žadatel má z logiky věci zájem na doložení splnění uvedené podmínky, k jejímuž splnění bylo již dříve podáno několik námitek. Žalobkyně navrhovala, aby stavební úřad buď sám provedl kontrolu výpočtu prokazujícího splnění podmínky pro výměru ploch veřejných prostranství (bez započítávání plošné výměry chodníků a jiných komunikací), nebo aby si pro jejich ověření opatřil jiný vhodný důkaz, např. ověřením této výměry nezávislou odborně způsobilou třetí osobou. Rovněž tento návrh žalobkyně byl (bez odůvodnění) ignorován.

Výše uvedený postup představuje procesní pochybení a porušení jedné ze základních zásad správního řízení, která správnímu orgánu ukládá postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. V této souvislosti nelze neupozornit na čtvrtý odstavec § 2 správního řádu, které ukládá správnímu orgánu dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. V daném případě je naprosto evidentní, že orgány rozhodující ve správním řízení se otázkou veřejného zájmu vůbec nezabývaly (což ukazuje jednak namítané neprovedení důkazu a také naprostá rezignace na odůvodnění rozhodnutí).

Stran **nesprávného právního posouzení** věci žalobkyně trvala na své dosavadní právní argumentaci obsažené ve vyjádření ze dne 6. 2. 2012, jímž ve správním řízení uplatnila námítka, a ve svém odvolání ze dne 27. 3. 2012 proti územnímu rozhodnutí. Je přesvědčena, že její argumenty, především ty, které se týkají aplikace § 7 a § 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. v řízeních o povolení umístění staveb, jsou správné, a že napadené rozhodnutí nenabízí prakticky žádnou právní argumentaci či polemiku s právní argumentací žalobkyně (vyjma konstatování, že se s ní náležitě vypořádal již orgán prvního stupně).

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 22. 10. 2012. Konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a navrhoval, aby žaloba byla zamítnuta.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud po provedeném jednání dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Rozhodování soudu o žalobě bylo determinováno následnými zákonnými a judikatorními mantinely.

Předně, soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným soudním řádem správním a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (viz § 2 soudního řádu správního).

Jedním ze základních předpokladů pro naplnění tohoto ustanovení je porušení veřejného subjektivního práva (zde práva žalobkyně), k jehož ochraně by byl povolán soud. **Primární je proto vůbec existence takového práva**, zde pak prizmatem § 85 odst. 2 písm. b) a § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona (neboť odtud bylo odvozeno účastnictví žalobkyně v územním řízení).

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Podle § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno.

Míra oprávnění žalobkyně tak byla jednoznačně limitována § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona, neboť žalobkyni svědčilo v územním řízení postavení jeho účastníka právě ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

Zdejší soud k rozsahu námitek uplatněných na základě účastnictví ve smyslu § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona připomíná na tomto místě soudní judikaturu.

Tak například v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2011, čj. 8 Ca 364/2008-60, bylo mj. konstatováno, že „(...) *Obsahem a účelem subjektivního práva účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona z roku 2006 je ochrana zájmů vlastníka pozemku. V územním řízení a posléze i v řízení o žalobě proti rozhodnutí stavebního úřadu je žalobce z titulu tohoto svého postavení oprávněn brojit proti všemu, co se podle jeho názoru dotýká jeho subjektivních veřejných práv a co je poškozuje. Naopak není oprávněn domáhat se ochrany práv a zájmů jiných osob, a to ani fyzických, ani právnických, a rovněž není zmocněn hájit veřejný zájem.* (...)“. Obdobně judikoval i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, čj. 15 Ca 144/2005-83, kde dospěl k závěru, že „(...) *V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vydaného ve sloučeném územním a stavebním řízení může žalobce namítat pouze porušení svých práv, a nikoliv také*

práv jiného subjektu nebo veřejného zájmu, pokud nejde o subjekt, kterému ve správním řízení zvláštní zákon přiznává oprávnění prosazovat a obhajovat zájmy společnosti.“). Podobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp.zn. 2 As 10/2007, je konstatováno, že „(...) *Je-li účastenství určité osoby v územním řízení odvozeno od možnosti dotčení jejích práv, pak v mezích tohoto možného dotčení práv jí přísluší výkon účastnických práv a ochrana jejích hmotných práv. To znamená, že vyjádření a námitky, které je takový účastník v územním řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům. Je proto vyloučeno, aby se stěžovatel domáhal ochrany práv jiných účastníků řízení.“.*

Nikoliv nevýznamným je pak (byť spíše v rovině obecné) i názor prezentovaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, čj. 2 As 49/2007-191 (publikován pod č. 2479/2012 Sb. NSS; toto i další zde zmíněná rozhodnutí NSS jsou k dispozici na www.nssoud.cz), podle něhož „(...) *Osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, a jež se proto stávají účastníky řízení podle § 34 stavebního zákona z roku 1976, však nemají, a ani nikdy nemohou mít, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit.“.* I když se citovaný závěr vztahoval k stavebnímu zákonu z roku 1976, dá se aplikovat i na právní vztahy upravené stavebním zákonem z roku 2004.

Dalším aspektem, od kterého nebylo lze odhlédnout, byla, zjednodušeně řečeno, „intenzita“ žalobních tvrzení. **Správní soudy totiž zajedno v tom, že z uplatněných žalobních bodů musí být naprosto zřejmé, do kterého žalobcova práva mělo být zasaženo. Nepostačí totiž, jestliže žalobce namítá porušení svých práv pouze v obecné rovině** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2008, čj. 8 As 46/2007-98).

A konečně, soud je toho názoru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek a z jako takového z něj musí být seznatelné, jakými úvahami byly správní orgány vedeny při posuzování konkrétní námitky. Byť by se odvolací orgán bez dalšího pouze ztotožnil s odůvodněním prvoinstančního správního orgánu, dal by tak nepochybně najevo svůj postoj k věci. Ostatně, to shledává přípustným i judikatura správních soudů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 11. 2007, čj. 51Ca 5/2007-45: „*V případě, kdy jsou odvolací námitky totožné s námitkami, jež účastník uplatňoval v řízení před prvostupňovým správním orgánem, přičemž odvolací orgán se s jeho přílehlavou a vyčerpávající právní argumentací obsaženou v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje, nebrání nic tomu, aby jeho závěry převzal a ve svém rozhodnutí na ně pouze odkázal.“).*

Ve světle řečeného pak soud o jednotlivých námitkách uvážil následovně.

Žalobní námitky prezentované pod body **a)**, **b)** a **d)** byly dle názoru soudu těmi, kde se naplno projeví limity plynoucí pro žalobkyni z § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona. Podstata těchto námitek totiž mířila na budoucí kvalitu bydlení v lokalitě dotčené územním rozhodnutím, příp. charakteru přístupové komunikace k ní, a netýkala se přímo práv žalobkyně (té k pozemkům ležícím v oné lokalitě nesvědčilo vlastnické ani jiné právo). Tak, jak byly tyto žalobní body koncipovány, jednalo se právě o ono judikaturou zmíněné hájení

veřejného zájmu (aniž by žalobkyně byla subjektem, kterému ve správním řízení zvláštní zákon přiznává oprávnění prosazovat a obhajovat zájmy společnosti). Žalobkyně nemohla ve správním a následně i v soudním řízení vystupovat jako ochránce veřejných práv třetích subjektů (zde budoucích obyvatel lokality Cihelny) na kvalitu bydlení a přístupové cesty, mohla vystupovat pouze na ochranu práv vlastních. A ta v případě námitek **a)**, **b)** a **d)** nemohla být přímo dotčena, proto byla žaloba v této části shledána nedůvodnou. Za stejné argumentace (a prizmatem výše citovaných závěrů správních soudů) pak byla nedůvodná i další žalobní tvrzení týkající se kvality bydlení (a přístupové komunikace) v lokalitě Cihelny [konstatovaná mimo námítky **a)**, **b)** a **d)**], konkrétně nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně těchto tvrzení uplatněných jako odvolací námítka, a dále procesní pochybení spočívající v nedostatečném dokazování žalovaného (neprovedení žalobkyní navrhované kontroly výpočtu prokazující splnění podmínky pro výměru ploch veřejných prostranství ani opatření si jiného důkazu k tomu sloužícímu). Ve vztahu k žalobkyni a vzhledem k jejímu procesnímu postavení v územním řízení tak žalovaný neporušil § 2 správního řádu. Bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí byla ze stejného důvodu i tvrzení o nesprávném právním posouzení argumentů týkajících se aplikace § 7 a § 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

V případě žalobního bodu **c)** byla situace odlišná. K části námítky brojící obecně proti kapacitní nedostatečnosti dopravní obslužnosti předmětné lokality je možno uvést stejné, jako v případě námítek **a)**, **b)** a **d)**. Avšak žalobkyně zde zároveň cílila část tvrzení k místu jejího bydliště a v takovém případě by se již dalo uvažovat o možném přímém dotčení jejích práv. I v tomto případě však soud dospěl k závěru, že námitka je nedůvodná.

I když by se mohlo zdát, že žalobkyně spatřuje problém v uvažovaném navýšení počtu automobilů projíždějících mj. i ulicí V Cihelně, a tedy možném dotčení jejích práv zvýšenými exhalacemi výfukových plynů, příp. hluku, soud je toho názoru, že takový pohled by byl zavádějící.

Jak bylo zmíněno výše, z uplatněných žalobních bodů musí být naprosto zřejmé, do kterého žalobcova práva mělo být zasazeno. A žalobkyně v tomto případě netvrdila, že by se cítila být ohrožena možnými emisemi z automobilů. Nadto, z kontextu žaloby lze seznat, že snahou žalobkyně byla především oprava komunikací v ulicích V Cihelně, Družstevní a Za Farou, nikoliv domoci se např. zákazu průjezdu automobilů těmito ulicemi (který by mohl do značné míry znemožnit vjezd těm řidičům, kteří v nich nebydlí, tedy i řidičům bydlících v lokalitě Cihelny).

Zbývá tak dvouvěté tvrzení o havarijním stavu komunikací ve výše zmíněných třech ulicích. Byť by se ale dala vysledovat možná paralela mezi zvýšenou koncentrací automobilů v ulici, kde žalobkyně bydlí, a vyšší dopravní potřebou obyvatel domů v lokalitě cihelny, resp. možným zhoršením již beztak špatné situace co do prašnosti (v důsledku onoho havarijního stavu povrchu vozovek), v územním řízení není možné řešit kvalitu komunikací v prostoru, kterých se územní rozhodnutí netýká. Ani tato námitka proto nebyla nedůvodná, včetně v té souvislosti tvrzeným procesním pochybením žalovaného spočívajícím v nedostatečném zjištění stavu věci, a nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí (posuzováno rovněž optikou výše citovaných závěrů správních soudů).

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud neprovedl žalobkyní navržený důkaz fotografiemi umístěnými na internetu dotčené lokality, neboť jeho provedení by bylo, vzhledem k důvodům, které vedly soud k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné.

[V] Náklady řízení

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Stran náhrady nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení soud konstatuje, že podle § 60 odst. 5 věta první s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V této věci však soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 4. července 2014

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu